

[Lykketoft]

går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Jeg skal tilføje, at den foreslåede formulering har sammenhæng med, at vi naturligvis mener, at folketinget ikke skal gå ind i en meget konkret fortolkning af dommen, blot konstatere en retstilstand, der i hvert fald ikke er etableret.

Formanden:

Det af Lykketoft (S) m.fl. fremsatte forslag om motiveret dagsorden er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er det bortfaldet.

Der er i stedet af Lykketoft (S) m.fl. fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade dette forslag indgå i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den af hr. Lykketoft hermed foretagne ændring er det rene pjat og christiansborgsk småpolitik, når den er allerværst. Selvfølgelig gør det ikke en pind forskel i relation til de statsretlige anfægtelser, ministeren har givet udtryk for her fra talerstolen, om folketinget konstaterer det før eller efter eller under ministerens redegørelse, eller hvornår folketinget i øvrigt tidsmæssigt vil finde på at konstatere det. Om ministeren mener det ene eller det andet, er efter vores statsforfatning folketinget aldeles ligegyldigt. Er ministeren medlem af folketinget, så har han $\frac{1}{179}$ indflydelse. Er han som i det foreliggende tilfælde ikke medlem, så har han nul indflydelse. Derfor er det aldeles klart, at om han har givet en redegørelse, der går ud på det ene eller det andet, vedkommer folketinget en døjt – en babydøjt endda.

Det, dette kan angå, som ministeren påpegede, er forholdet imellem lovgivningsmagten og domsmagten, og dér kan man selvfølgelig diskutere kurtoisi på den ene eller anden måde, om det er særlig høfligt over for østre landsret at give det autoritative fortolkninger, ikke ud fra argumenternes styrke, men ud fra, at man tæller op oppe på den elektroniske tavle, at der er så og så mange, der mener, at østre landsrets dommere har ment det ene, eller at østre landsrets dommere har ment det andet. Det kan man diskutere, men efter vor forfatning må det stå folke-

tinget frit at udtrykke sine meninger om hvad som helst i denne verden, og i det øjeblik et folketingsflertal har udtrykt det, står det for det, som det står for.

Spørgsmålet om ministeransvar kommer meget dårligt ind i dette emne. Ministeren har sin lovforslagsret, hvis han vil have afklaret noget, hvor han er usikker på, hvordan han skal administrere, og så må folketinget ved at vedtage eller forkaste et lovforslag give udtryk for det. Andet og mere ligger der ikke i det.

Vore grunde til at stemme nej til dagsordenen er ikke mindre efter denne ændring.

Formanden:

Vi er i gang med anden omgang, men jeg forstår, at ministeren for skatter og afgifter ønsker ordet.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg vil bare gerne stille et spørgsmål til forslagsstillerne, idet jeg synes, det er vigtigt for den yderligere debat. Der står: »... idet dommen må anses for begrundet i den pågældende sags særlige omstændigheder ...«. Det er jo så selvindlysende, at enhver dom er begrundet i den pågældende sags særlige omstændigheder. Nu har jeg jo hørt lige før, at jeg er fuldstændig uden betydning i dette ting, og det vil jeg godt affinde mig med, men jeg vil da gerne vide, hvad det så betydningsfulde folketing mener med disse ganske betydningsløse ord. Har disse ord nogen som helst betydning? Hvis de ikke har det, så bør de udgå. Hvis de har det, vil jeg gerne have en forklaring på det, for ethvert barn ved, at en dom er begrundet i den pågældende sags særlige omstændigheder.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

De særlige omstændigheder er for mig, at det drejer sig om en dom i forbindelse med en erhvervsdrivende og hans driftsomkostninger.

Wilhelm (VS):

Jeg vil først takke ministeren for den klare bekræftelse af min fremstilling i første runde. Ministeren bekræfter, at han benyttede sine